

בבא בתרא עב

דברי רב הונא: אמר רב הונא, אף על גב דאמור רבנן: מכר קרקע ושייר שני אילנות לפניו - יש לו קרקע;

הבנה 1 בדברי רב הונא: ואפי' לר"ע דאמר: מוכר בעין יפה מוכר, הני מילי גבי בור ודות דלא קא מכחשי בארעא, אבל אילנות דקא מכחשי בארעא, אם איתא דלא שייר, לימא ליה: "עקור אילנך שקול וזיל."

קושי על הבנה 1 מדברי ר' שמעון: תנן, **ר' שמעון אומר: המקדיש את השדה - לא הקדיש אלא חרוב המורכב וסדן השקמה**; ותני עלה, **אמר ר"ש: מה טעם? הואיל ויונקין משדה הקדש**; ואי סלקא דעתך שיויר שייר, כי קא ינקי - מדנפשיה קא ינקי!

	ר' שמעון – המקדיש שדה בלי אילנות לא משייר קרקע	רב הונא – המוכר שדה בלי אילנות משייר קרקע
תירוץ 1	פוסק כר' עקיבא – מוכר בעין יפה מוכר	פוסק כחכמים – מוכר בעין רעה מוכר <u>קושי</u> : פשיטא <u>תירוץ</u> : דאי נפלי הדר שתיל להו
תירוץ 2	מתייחס לדברי חכמים ומדבר לפי שיטתם (ולא שיטתו)	

קושי 1 על תירוץ 1: ומי מצית מוקמת לה לר' שמעון כר' עקיבא? והא תניא:

מה ואיך הוא הקדיש?	מה יצא מוקדש?	איך מעריכים את הפדיון?
הקדיש שלשה אילנות ממטע עשרה לבית סאה	הרי הקדיש את הקרקע ואת האילנות שביניהם	כשהוא פודה - פודה בית זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף
פחות מכאן או יותר על כן, או שהקדישן בזה אחר זה	הרי זה לא הקדיש לא הקרקע ולא את האילנות שביניהם	כשהוא פודה - פודה את האילנות בשווה
ולא עוד אלא אפילו הקדיש את האילנות וחזר והקדיש את הקרקע		כשהוא פודה - פודה את האילנות בשווה, וחוזר ופודה בית זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף

מני (זה שהקדיש פחות משלושה אילנות לא הקדיש קרקע)?

- אי רבי עקיבא, הא אמר: מוכר בעין יפה מוכר, וכל שכן מקדיש!
- אי רבנן, הא אמרי: מוכר הוא דבעין רעה מוכר, אבל מקדיש בעין יפה מקדיש! (ממשנתינו)
- אלא פשיטא רבי שמעון היא; ורבי שמעון אליבא דמאן?
 - אי אליבא דר"ע, הא אמר: מוכר בעין יפה מוכר, וכל שכן מקדיש!
 - אלא פשיטא אליבא דרבנן, וקא סבר ר"ש: כי היכי דמוכר בעין רעה מוכר, מקדיש נמי בעין רעה מקדיש ומשייר ארעא.

הבנה 2: (סתירה בדברי ר' שמעון אם נבין את הברייתא כשיטתו - שמוביל להבנה 2) ואלא קשיא: **הואיל ויונקין משדה הקדש!**

אלא, רבי שמעון (במשנתנו) לדבריהם דרבנן קאמר להו:

- לדידי, כי היכי דמוכר בעין רעה מוכר, מקדיש נמי בעין רעה מקדיש ושייר משייר,
- לדידכו, אודו לי מיהא דלא הקדיש אלא חרוב המורכב וסדן השקמה, ואמרי ליה רבנן: לא שנא.

	ר' עקיבא	חכמים	ר' שמעון
מוכר	עין יפה	עין רעה	עין רעה
מקדיש		עין יפה	

סיכום

ברייתא	משנה
כר' שמעון – מקדיש בעין רעה מקדיש	לשיטת חכמים ולא לשיטתו

ויקרא פרק כז

(טז) ואם משדה אחרתו, יקדיש איש לה' והיה ערפך לפי זרעו: זרע חמר שערים בחמשים שקל קסף. (יז) אם משנת היכל יקדיש שדהו ערפך יקום. (יח) ואם אחר היכל יקדיש שדהו וחשב לו הפהו את הקסף על פי השנים הנותרת עד שנת היכל ונגרע מערפך. (יט) ואם גאל וגאל את-השדה המקדיש אתו ונסף חמשיית קסף ערפך עליו וקם לו. (כ) ואם לא וגאל את השדה ואם מכר את השדה לאיש אחר לא וגאל עוד. (כא) והיה השדה בצאתו ביכל, קדש לה' כשדה החרם לפהו תהיה אחרתו. (כב) ב ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחרתו יקדיש לה'. (כג) וחשב לו הפהו את מקסת הערפך עד שנת היכל ונתן את הערפך ביום ההוא קדש לה'.

קושי בשיוך הברייתא כר' שמעון: במאי אוקימתא לה? כרבי שמעון, אימא סיפא: ולא עוד, אלא אפילו הקדיש את האילנות וחזר והקדיש את הקרקע, כשהוא פודה - פודה את האילנות בשוייהן, וחזר ופודה בית זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף;

- ואי ר' שמעון, ליזיל בתר פדיון וניפרקו אגב ארעייהו, דהא שמעינן ליה לר"ש דאזיל בתר פדיון!

המשך הקושי - המקור לכך שר' שמעון סובר בתר פדיון: דתניא:

מנין ללוקח שדה מאביו והקדישה ואחר כך מת אביו, מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה? ת"ל: *אלא את שדה מקנתו* *אלא את שדה מקנתו*, שדה שאין ראוייה להיות שדה אחוזה, יצתה זו שראוייה להיות שדה אחוזה, דברי רבי יהודה ורבי שמעון;
רבי מאיר אומר: מנין ללוקח שדה מאביו ומת אביו ואח"כ הקדיש, מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה? תלמוד לומר: *אלא את שדה מקנתו* *אלא את שדה מקנתו*, שדה שאינה שדה אחוזה, יצתה זו שהיא שדה אחוזה;

ואילו ר' יהודה ורבי שמעון אפילו היכא דהקדישה ואחר כך מת אביו הוה שדה אחוזה מנא ליה?

- אי מהאי קרא, אימא לכדברי מאיר הוא דאתא
- אלא לאו משום לאזלי בתר פדיון

תירוץ: אמר רב נחמן בר יצחק: לעולם בעלמא רבי יהודה ורבי שמעון לא אזלי בתר פדיון, והכא קרא אשכחו ודרוש: א"כ, לכתוב קרא "ואם את שדה מקנתו אשר לא אחזתו", אי נמי "שדה אחזתו", מאי *אלא את שדה מקנתו*? את שאינה ראוייה להיות שדה אחוזה, יצתה זו שראוייה להיות שדה אחוזה.

